

## [Arbejdsministeren.]

ikke, at hr. Chr. Madsen har været opmærksom på, at den jord- og betonarbejder, han har brugt som eksempel i lovforslagets bemærkninger, herved ville få mere end 90 pct. i understøttelse, hvis der i hjemmet er mere end 2 børn.

De hidtidige arbejdsbetingelser, kravet om 26, 39 eller 52 ugers arbejde i de sidste 3, 4 eller 5 år som betingelse for ret til understøttelse, udgår efter forslaget. Til gengæld skal retten til 90 pct.s understøttelsen være betinget af, at vedkommende har haft arbejde i 300 dage i 2 år. Det er imidlertid ikke klart, om der hermed menes i de sidste 2 år. Hvis dette er tilfældet, vil forslaget, der er affattet således, at 70 pct.s understøttelse kun kan udbetales, efter at der til den ledige har været udbetalt 90 pct.s understøttelse i 300 dage, få den virkning, at adgangen til understøttelse i visse tilfælde bliver meget snævrere end efter den gældende lov. Det kan nemlig meget vel være sådan, at betingelserne om 300 arbejdsdage ikke er til stede ved ophøret af et kortvarigt arbejde efter en længere ledighed, og så er den ledige hverken berettiget til 90 pct.s eller 70 pct.s undersøttelse. Det er selvfølgelig muligt, at denne konsekvens er tilsigtet, men det er vel ikke på forhånd troligt.

Efter forslaget bortfalder huslejhjælp, brændselshjælp og juleunderstøttelse. Det er et forslag, som ikke blot af administrative grunde kan have min sympati. Det samme gælder forslaget om bortfald af reglerne om karensdage, i hvert fald de normale 3 karensdage, og når det ikke tidligere har kunnet lykkes at få sløjfet dem, er det vel navnlig økonomiske hensyn, der har stillet sig i vejen.

Om den foreslåede regulering af dagpengene 2 gange årligt vil jeg gerne sige, at efter den gældende lov kommer reguleringen temmelig sent, efter at den lønændring, som er grundlaget for dagpengereguleringen, har vist sig. Jeg vil gerne videre sige, at til dels i konsekvens heraf, men i øvrigt

navnlig under hensyn til, at den ret strenge vinter, som vi har fået i år, og som sætter en betydelig del af særlig bygge- og anlægsvirksomheden i stå med større ledighed og længere ledighedsperioder til følge, har regeringen fremsat lovforslag om, at de ændringer af arbejdsløshedslovens satser, som ellers skulle træde i kraft 1. april 1966, fremskyndes, så de får virkning allerede fra 1. februar i år.

Men lad mig gå tilbage til det foreliggende lovforslag fra socialistisk folkeparti. Efter dette skal udgifterne til understøttelse afholdes efter regler, som det vist ikke er for stærkt at kalde lidt besynderlige. Staten og kommunerne skal i fællesskab efter lovforslaget refundere hver kasse 55 pct. af dens udgifter, og arbejdsgiverne skal afholde 30 pct., således at der, i hvert fald efter lovforslagets bemærkninger, skulle være 15 pct. tilbage, som afholdes af kasserne d. v. s. af de arbejdsløshedsforsikrede medlemmer.

Det kunne sådan set lyde enkelt nok, men hvad skal man nu tro, når det efter lovforslaget faktisk bliver sådan, at arbejdsgiverne skal indbetale de 30 pct. til statskassen til nedbringelse af dennes udgifter? Der er nu nok bare tale om en lapsus fra forslagsstillernes side, men jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at selv med en forstående fortolkning af hensigterne med forslaget bliver der for kommunernes vedkommende tale om en overordentlig kraftig stigning af udgifterne.

Hvordan lovforslaget nu end skal forstås på dette punkt — og foreløbig ligger dette altså ret uklart — mener jeg at kunne se, at tanken med forslaget er, at kasserne ved hjælp af medlemsbidraget og af kassernes renteindtægter skal bære 15 pct. af understøttelsesudgifterne.

Jeg har ladet foretage en beregning af, hvad dette ville betyde i et år med en ledighed som i 1964-65, der havde et ledighedsgennemsnit på 1,9 pct. Hvis man i dette år brugte de nugældende satser, dem fra 1. april 1965, blev de samlede understøttelses-